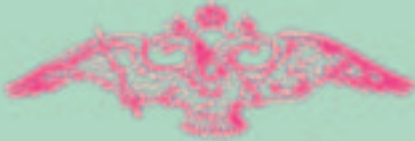

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ ΘΕΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

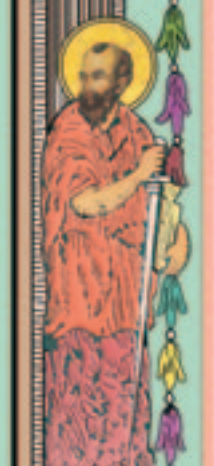

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

« Έν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τόν Θεόν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ »

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' • ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2004 • ΤΕΥΧΟΣ 9^{ον}

Διεύθυνσις Περιηδοιού
Κωνσταντινουπόλεως 174, Τ.Κ. 542 49 Χαριλάου, Θεσσαλονίκη

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

« Έν Εκκλησίαις εὐλογεῖτε τόν Θεόν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ »

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθμ. Ἐγχρ. Ὑπουργ. Ἀποφάσεως 10893/95
Περίοδος Γ' ἔτος Β' - Μάϊος - Ἰουνίος 2004
Ἄριθμός τεύχους 9

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κυρός ΜΑΤΘΑΙΟΣ ὁ Α' (1861-1950)

Ὁ Πρωτοσύγκελλος καὶ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982)

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ Ἀείμνηστος Πρωτοσύγκελλος καὶ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982). Ἔτος Ἰδρύσεως τοῦ Περιοδικοῦ, Ὀκτώβριος 1950.

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Ἡ ἹΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης
Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος
Τηλ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως: 2310-300177
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ἀπευθύνεσθε:
Περιοδικόν

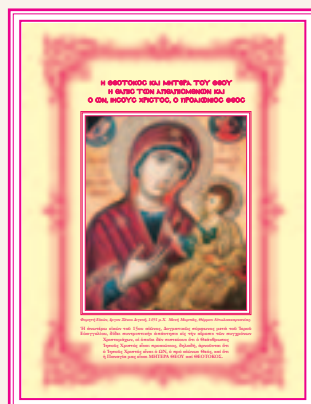
«ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»

Κωνσταντινουπόλεως 174, Τ.Κ. 542 49 -
ΧΑΡΙΛΑΟΥ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: €20
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: \$50

Τὸ ὄραμα τοῦ πρωτομ. Στεφάνου κατὰ τὸ ὁποῖον εἶδεν «τόν Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ Πατρός». (Πράξ. Ζ' 55-56). Εἶναι ἡ ἀρχαιότερα ἰσως εἰκὼν ἐν ἧ παρίσταται ὁ Υἱὸς καὶ ὁ Πατήρ. Ἀπὸ Ἑλληνικόν Βυζαντινόν Χειρόγραφον τοῦ 9ου αἰῶνος. (Ἐθνική Βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων).

Μία ἐπιπλέον εἰκονογραφική Μαρτυρία περὶ τῆς ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ καὶ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν ἸΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ εἶναι ἡ παραπλευρῶς εἰκὼν φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν διὰ τόν Χριστόν: «Σ.Χ.Σ. ὁ ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ» καὶ διὰ τὴν Παναγίαν «ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ».

Φορητὴ εἰκὼν, ἔργον τοῦ Ξένου Διγενῆ, 1491,

εὐρισκομένη εἰς τὴν Μονὴν Μυρτιάς Θέρμου Αἰτωλοακαρνανίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 1) Ἡ ἈΓΙΑ ΤΡΙΑΣ ΚΑΙ Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ 51
- 2) ὙΜΝΟΣ Εἰς τὴν Πεντηκοστήν 57
- 3) ΕΓΚΑΙΝΙΑ Ἱεροῦ Ναοῦ εἰς Κύπρον 58
- 4) ΛΟΓΟΣ Εἰς τὴν Κυριακὴν τοῦ τυφλοῦ 61
- 5) 80 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΠΤΙΣΜΟΥ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ 65
- 6) ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΗ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΗΤΩΝ Εἰς Γερμανίαν 68
- 7) ΕΚΔΗΜΙΑ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ ΜΟΝΑΧΗΣ 69
- 8) ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ Ἱερῶν Νάων 70
- 9) Ἡ Πρῶτη Μετὰ τὴν Ἀλῶσιν Θεία Λειτουργία εἰς τὴν Ἀγία-Σοφία 71
- 10) Εἰκὼν τῆς Ἀγίας Τριάδος μετὰ τῆς Θεοτοκοῦ καὶ τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων 72

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

«Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον...
ὄλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας.»

«Εὔρομεν πίστιν ἀληθῆ,
Ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες·
Αὕτη γάρ ἡμᾶς ἔσωσεν.»

Τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς ἔγινε ἡ συγκρότησις τῆς Ἐκκλησίας ὡς τῆς ἐπί γῆς ὁρατῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Τὴν Δευτέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ Ἐκκλησία συνάγει τὰ μέλη της εἰς λατρείαν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τοῦ συγκροτήσαντος Αὐτήν. Τὴν Κυριακὴν, τό Τρίτον Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, τό Πανάγιον καί Τελεταρχικόν Πνεῦμα, τό ἐκ Πατρός ἐκπορευόμενον καί ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον, τό ὁποῖον πάντα χορηγεῖ καί ὄλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπέμφθη τοῖς Ἀποστόλοις εἰς νομὴν χαρισμάτων ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Προαιωνίου Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Τὴν Δευτέραν, οἱ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τόν Αὐτοῦ Πατέρα ἐν ἐνὶ Πνεύματι προσερχόμεθα καί μίαν προσκύνησιν λατρευτικῶς προσφέρομεν τῇ Ἁγίᾳ καί Ὁμοουσίῳ καί Ζωοποῖῳ καί Ἀδιαίρετῳ Τριάδι.

Ἁγία Τριάς, ὁ Θεός, ὁ ὢΝ καί προῶν, Ἀρχὴ Πρώτη, πάσης ἀρχῆς προτεραια, Δημιουργός τοῦ παντός. Τέλος δημιουργίας ὁ ἄνθρωπος. Καί τέλος ἀνθρώπου ἡ ΘΕΩΣΙΣ, ἥτοι νά γίνῃ ὁ ἄνθρωπος Θεός κατὰ χάριν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ ΘΕΟΥ. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἔδωκε εἰς τόν ἑαυτόν του ἄλλο τέλος, τόν θάνατον, « ἦ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. » (Γένεσ. Β' 17.) Ὁ Θεός ὅμως δέν φεύγει τοῦ σκοποῦ Του καί δι' αὐτό δίδει εἰς τόν ἄνθρωπον καί ἄλλην εὐκαιρίαν διὰ νά κατορθώσῃ καί νά ἐπιτύχῃ τοῦ ἀρχικοῦ σκοποῦ τῆς Δημιουργίας του, ἥτοι τῆς Θεώσεως.

Ὁ Ἄνθρωπος, ἐν τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ πλασθεῖς ὡς κορωνίδα τῆς δημιουργίας ἵνα ἀρχὴ πάντων τῶν κτισμάτων, ἀλλά καί νά βασιλεύεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Δέν ἐπλάσθη θνητός, ἀλλά διὰ τῆς παρακοῆς ἐτράπη εἰς θνητόν. Οὔτε ὑπέκυψεν εἰς τόν θάνατον φυσιολογικῶς. Ὁ θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τόν βίον τῶν βροτῶν βιαίως. Δέν ἀπέθανε πρῶτος κατὰ τὴν τάξιν τῆς φύσεως ὁ γηραιότερος, ὁ Ἀδάμ, ἀλλά ὁ νεώτερος, ὁ Ἄβελ, ἵνα μὴ νομισθῇ ὅτι κατὰ φύσιν συνοδεύει ὁ θάνατος τόν ἄνθρωπον. Οὔτε ἀπέθανε ὁ Ἄβελ διὰ λόγον κακίας, Δίκαιος ὢν, πρῶτος υἱός τῆς δικαιοσύνης διὰ τῆς πίστεως καί ἐν χάριτι διατηρούμενος, ἵνα μὴ νομισθῇ ὅτι ἔχει βάσιν ἄσειστον ὁ θάνατος κατὰ τὴν τάξιν τῆς Δικαιοσύνης.

Σαθρὸς λοιπόν ὁ θάνατος καί ἀβάσιμος ὄλος καί ἄδικος ἐξ ἀρχῆς. Ἐξουσιάζει ὅμως κληρονομικῶς ἐπὶ πᾶσαν σάρκα καί εἶναι τό μόνον βέβαιον εἰς τόν ἀβέβαιον βίον τῶν ἀνθρώπων. Θάνατος, τέλος κοινόν πάσις βροτοῖς, ἀνθρώπων ὄνειδος καί ποτήριον πικρόν. Παρεκτός καί ἂν ὁ ἄνθρωπος ἀκούσῃ τῆς Βασιλικῆς φωνῆς καί δεχθῇ τὴν θεϊκὴν πρόσκλησιν τὴν ὁποῖαν ὁ σημερινός Ἀπόστολος ἀναγγέλλει: « Ἔγειρε ὁ καθεὺδων καί ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καί ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός. » (Ἐφεσ. Ε' 11). Διὰ τοῦ Χριστοῦ νενίκηται ὁ θάνατος καί διὰ τῆς εἰς Χριστόν πίστεως ὁ θνητός ἐγείρεται ἀνώτερος τοῦ θανάτου.

Ὁμολογεῖ ὁ κορυφαῖος Πέτρος «*Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.*» (Ματθ. ΙΣΤ΄ 16). Αὕτη ἡ πέτρα τῆς ἀληθοῦς ὁμολογίας καὶ δι' αὐτήν, ὡς παρὰ τοῦ Πατρός μαθὼν, μακαρίζεται ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἀπόστολος. Αὐτὴν λαβόντες καὶ ἡμεῖς νικῶμεν τὸν θάνατον καὶ γινόμεθα, κατὰ τὸν ἄλλον κορυφαῖον, τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, κατοικητήριον Πνεύματος Ἁγίου: «*Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολιταὶ τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὖξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ (ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε, εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι.*» (Εφεσ. Β΄ 19-22). Δηλαδή, παρομοιάζεται ἡ Ἐκκλησία ὡς πνευματικὴ οἰκοδομὴ. Ὅσοι πιστεύουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ προαιώνιος Υἱός τοῦ Θεοῦ, τοποθετοῦνται ὡς λίθοι εὐάρμοστοι ἐπὶ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, διότι αὐτοὶ πρῶτοι, λόγω καὶ ἔργῳ, τέρασι καὶ σημείοις, ἐθεμελίωσαν τὴν ἀλήθειαν αὐτῆς τῆς Πίστεως καὶ κατὰ τὴν Παλαιάν καὶ κατὰ τὴν Καινὴν Διαθήκην. Ἀκρογωνιαίος δὲ λίθος καὶ τῶν Δύο Διαθηκῶν, ὁ Κύριος τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Μέσα δὲ εἰς τὸν Χριστόν κτιζόμεθα ὅσοι εὐσεβῶς Αὐτόν πιστεύομεν καὶ τὸν λόγον Του τηροῦμεν. Καὶ τί εἶδους οἰκοδομὴ συντελεῖται; Κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «*Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;*» (Α΄ Κορ. Γ΄ 16)· καὶ πάλιν, «*ὑμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεός*» (Β΄ Κορ. ΣΤ΄ 16).

Ἐξ αὐτοῦ τοῦ στίχου λαβὼν ἀφορμὴν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης Συμεὼν συντονίζει ὄλην μας τὴν προσοχὴν εἰς τὴν Πρώτην Ἀρχήν: «*Ὁρᾶτε; Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἐν τῇ Τριάδι ἐγγήγερται· ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς τῷ Χριστῷ Ἰησοῦ συνοικοδομεῖσθε, Παῦλός φησιν, αὐτῷ τῷ Υἱῷ δηλαδή, "εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ" ἦτοι τοῦ Πατρός "ἐν Πνεύματι"*». (PG 155, 133D).

Ὁ θάνατος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ νενίκηται καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ Τριάδι ἐγγήγερται. Θέλομε νὰ φύγωμεν τὸν θάνατον; Ἄς καταφύγωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Θέλομε νὰ μείνωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; Ἄς μάθωμεν Τριάδα σέβειν Ἁγίαν.

Ἀλλὰ πόθεν ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοῦ θανάτου; Πόθεν Μήτηρ τῆς ἡμῶν σωτηρίας ἡ Ἐκκλησία;

Ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθειαν πρῶτος ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν: «*τό γὰρ Ἄγαρ Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλήμ, δουλεῖ δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς· ἡ δὲ ἄνω Ἱερουσαλήμ ἐλευθέρα ἐστίν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν.*» (Γαλ. Δ΄ 25-26). Ἐπεξηγεῖ δὲ τό μυστήριον εἰς τὴν Ὁμολογίαν του ὁ Ἀλεξανδρείας Μητροφάνης Κριτόπουλος: «*Ἐκκλησία (καλεῖται) ὅτι οὐκ ἄφ' ἑαυτῆς αὕτη συνήχθη, ἀλλ' ἄλλος ταύτην εἰς τοῦτο ἐκάλεσεν, ὅς ἐστι ὁ ἐν Τριάδι Θεός... Καλεῖται δὲ αὕτη παρὰ τῇ Θεοπνεύστῳ Γραφῇ πῆ μὲν νύμφη Χριστοῦ... πῆ δὲ οἶκος Θεοῦ καὶ Ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στῦλος τε καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας, ἄλλοτε σῶμα Χριστοῦ.*» Καὶ ὁ Ἅγιος Κυπριανός, εἰς τὸν Περί Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας λόγον του, ἀναγνωρίζει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Δύναμιν Θείας υἰοθεσίας, λέγων ὅτι «*δέν δύναται νὰ ἔχη τὸν Θεὸν πατέρα ἐκεῖνος ὅστις δέν ἔχει τὴν Ἐκκλησία μητέρα. Habere non potest Deum patrem qui Ecclesiam non habet matrem.*» (De unitate Ecclesiae, c. 4).

Νά γιατί ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ὁ θάνατος δέν ἔχει καμμίαν ἰσχύν, ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία εἶναι σῶμα Χριστοῦ, καί δέν τό ἀγγίζει ὁ θάνατος. Νά γιατί ἡ Ἐκκλησία σώζει, ἐπειδὴ εἶναι ἄνωθεν, ἐπειδὴ εἶναι οἶκος Θεοῦ ζῶντος, στῦλος καί ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας. Νά γιατί ἡ Ἐκκλησία σώζει, ἐπειδὴ εἶναι ἡ Μητέρα ἡ τίκτουσα τέχνα τῷ Θεῷ καί Πατρί. Καί πῶς τοιαῦτη ἀφθαρσία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ; Ἐπειδὴ οὐκ ἀφ' ἑαυτῆς αὐτὴ συνήχθη, ἀλλ' ἄλλος ταύτην εἰς τοῦτο ἐκάλεσεν, ὅς ἐστιν ὁ ἐν Τριάδι Θεός. Τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι λοιπόν τό κάλεσμα καί περί τήν Ἁγίαν Τριάδα συναθροίζεται ἡ Ἐκκλησία, διό καί Ἁγία ἐστί, Ἁγίας Κεφαλῆς τό Ἅγιον Σῶμα.

Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι μία ὅποια συνάθροισις ἀνθρώπων γύρω ἀπό κάποιον ἀξιωματοῦχο μέ τόν τίτλο τοῦ ἐπισκόπου. Εἶναι, κατά τόν θεῖον Παῦλον, ἡ διὰ Χριστοῦ προσαγωγή μας πρὸς τόν Πατέρα ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι: «Καί ἐλθὼν εὐηγγελίσαστο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν καί τοῖς ἐγγύς (εἰς τοὺς ἐθνικούς, δηλαδή, ἀλλά καί εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας)· ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγήν οἱ ἀμφοτέροι ἐν ἐνί Πνεύματι πρὸς τόν Πατέρα. Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστέ ξένοι καί πάροικοι, ἀλλὰ συμπολιταί τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ (δηλαδή, οἱ Χριστιανοὶ λογίζονται σπιτικοὶ τοῦ Θεοῦ, συμπολίτες τῶν ἀπ' αἰῶνος ἁγίων, τῶν Δικαίων, Πατριαρχῶν καί Προφητῶν), ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καί προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὕξει εἰς ναόν ἅγιον ἐν Κυρίῳ ἐν ᾧ καί ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι» (Ἐφεσ. Β' 17-22). Τοῦ δὲ ἐπισκόπου δέν εἶναι κοσμικὸ τό ἀξίωμα, ἀλλὰ κατά τὴν Ὁμολογίαν τοῦ Δοσιθέου, Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, «ὅ,τι Θεός ἐν τῇ οὐρανίῳ τῶν πρωτοτόκων Ἐκκλησία καί ἥλιος ἐν τῷ κόσμῳ, τοῦτο ἕκαστος ἀρχιερεὺς ἐν τῇ κατά μέρος Ἐκκλησίᾳ». Ἄς εὐρίσκαται εἰς τὴν γῆν, Οὐρανός λοιπόν ἡ Ἐκκλησία, ὡς φάλλεται καί ἐν τῇ τελετῇ τῶν Ἐγκαινίων, «Οὐρανός πολύφωτος ἡ Ἐκκλησία».

Ἡ Ἁγία Τριάς συναρμολογεῖ τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας καί πάλιν ἡ Ἁγία Τριάς κατοικεῖ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Μαρτυρεῖ τοῦτο ὁ μέχρι μαρτυρίου πολλὰ ἀγαπήσας τόν Χριστόν Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος: «ρύσεται ὑμᾶς Ἰησοῦς Χριστός, ὁ θεμελιώσας ὑμᾶς ἐπὶ τὴν πέτραν, ὡς λίθους ἐκλεκτούς, εὐαρμολογουμένους εἰς οἰκοδομὴν Θεῖαν Πατρὸς, ἀναφερομένους εἰς τὰ ὕψη διὰ Χριστοῦ τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν σταυρωθέντος, σχοίνῳ χρωμένους τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, πίστει δὲ ἀναγομένους, καί ἀγάπη κουφιζομένους ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, συνοδοιποροῦντας ἅμα ἀμώμοις. Μακάριοι γάρ, φησί, οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου. Ὁδὸς δὲ ἐστὶν ἀπλανὴς Ἰησοῦς ὁ Χριστός. Ἐγὼ γάρ, φησί, εἰμι ἡ ὁδὸς καί ἡ ζωὴ. Ὁδηγεῖ δὲ ἡ ὁδὸς πρὸς τόν Πατέρα. Οὐδεὶς γάρ, φησὶν, ἔρχεται πρὸς τόν Πατέρα, εἰ μὴ δι' ἐμοῦ.» (PG 5, 741A). Οἰκοδομὴ θεῖα Θεοῦ Πατρὸς ἡ Ἐκκλησία. Διὰ Χριστοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι πρὸς τόν Πατέρα ἀνάγονται τὰ κτίσματα, διό καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι τῆς Ἁγίας Τριάδος κοινωνία μετὰ λογικῶν κτισμάτων.

Σύναξις Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία, πάλι κατά τόν Θεοφόρον Ἰγνάτιον: «εἷς γάρ ἐστὶν ὁ Χριστός, εἰς ὃν πᾶν ἔθνος πιστεῦσαν, καί πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογησαμένη, εἰς Θεόν συνήχθη.» (PG 5, 772B). Διό καί Μία ἐστί, περί τόν Θεόν Σύναξις, ἡ Ἐκκλησία, τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιάζοντος ἡμᾶς, τοῦ Θεοῦ κυβερνῶντος ἡμᾶς, τοῦ Θεοῦ ἀγιάζοντος ἡμᾶς.

Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας δέν πηγάζει ἀπό τὴν βούλησιν τῶν κτιστῶν μελῶν τῆς ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἄκτιστον Θεόν. Τὴν κατ' οὐσίαν καὶ φύσιν καὶ αἰτίαν ἐνότητα τῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος τὴν παραλαμβάνει ὁ Χριστός καὶ τὴν χαρίζει κατὰ δύναμιν καὶ ἄκτιστον ἐνέργειαν εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι μᾶς διδάσκει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «ὡς εἰς εἰκόνα καὶ τύπον τῆς ἀδιασπάστου φιλίας τε καὶ ὁμονοίας καὶ ἐνότητος, τῆς ἐν ὁμοφυχία νοουμένης, τὴν οὐσιώδη παραλαβὴν ἐνότητα Χριστός, ἣν ἔχει μὲν ὁ Πατὴρ πρὸς αὐτόν, αὐτός δέ αὖ πάλιν πρὸς τὸν Πατέρα, συνανακρινᾶσθαι τρόπον τινὰ καὶ ἡμᾶς ἀλλήλοις βούλεται, ἐν δυνάμει δῆλον ὅτι τῆς ἁγίας τε καὶ ὁμοουσίου Τριάδος, ὡς ἐν νοεῖσθαι τὸ σύμπαν τῆς Ἐκκλησίας σῶμα...» (PG 74, 557A).

Ὁ δὲ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς μᾶς μυσταγωγεῖ εἰς τὴν ὁμοιότητα τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ἁγίας Τριάδος καί, ἀκολουθῶν τὸν ἅγιο Διονύσιο τὸν Ἀρεοπαγίτη, ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὴν αὐτὴν κατὰ μίμησιν ἐνέργειαν μὲ τὴν Ἁγίαν Τριάδα: «Τὴν τοίνυν ἁγίαν Ἐκκλησίαν κατὰ πρώτην θεωρίας ἐπιβολήν, τύπον καὶ εἰκόνα Θεοῦ φέρειν, ἔλεγεν ὁ μακάριος γέρον ἐκεῖνος· ὡς τὴν αὐτὴν αὐτῷ κατὰ μίμησιν καὶ ἐνέργειαν ἔχουσιν.» (PG 91, 664D). Δηλαδή, κατ' ἀρχάς, ἡ Ἐκκλησία ὁμοιάζει μὲ τὸν Θεόν καὶ ἐνεργεῖ ἐνωτικὰ ὅπως καὶ ὁ Θεός: «Εἰκῶν μὲν οὖν τοῦ Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία, καθὼς εἴρηται, ὡς τὴν αὐτὴν τῷ Θεῷ περὶ τοὺς πιστοὺς ἐνεργοῦσαν ἐνωσιν, κἄν διάφοροι τοῖς ἰδιώμασι καὶ ἐκ διαφόρων τόπων καὶ τρόπων, οἱ κατ' αὐτὴν διὰ τῆς πίστεως ἐνοποιοῦμενοι τύχωσιν ὄντες.» (PG 91, 668D).

Κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο, ἐρμηνεύοντα τὰς Ἐπιστολάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἡ Ἐκκλησία ὄχι μόνον ἀνήκει εἰς τὸν Τριαδικόν Θεόν ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἐνότητος Αὐτοῦ πηγάζει ἡ δικὴ τῆς ἐνότητος: «Τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ. Οὐ τοῦδε καὶ τοῦδε, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ. Τῇ οὕσῃ ἐν Κορίνθῳ. Ὁρᾶς πῶς καθ' ἐκάστην λέξιν κατέβαλεν αὐτῶν τὸ φύσημα, τὴν διάνοιαν ἐθίζων διὰ πάντων πρὸς τὸν οὐρανόν; Ἐκκλησίαν δὲ Θεοῦ καλεῖ, δεικνύς ὅτι ἠνώσθαι αὐτὴν χρῆ. Εἰ γὰρ Θεοῦ ἐστίν, ἤνωται, καὶ μία ἐστίν, οὐκ ἐν Κορίνθῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ. Τὸ γὰρ τῆς Ἐκκλησίας ὄνομα οὐ χωρισμοῦ, ἀλλὰ ἐνώσεώς ἐστι καὶ συμφωνίας ὄνομα... μίαν δεῖ εἶναι Ἐκκλησίαν, καίτοι τόποις πολλοῖς κεχωρισμένην... Εἰ δὲ ὁ τόπος χωρίζει, ἀλλ' ὁ Κύριος αὐτοὺς συνάπτει κοινός ὢν ... τοῦ Κυρίου τοῦ ἐνός συνάπτοντος αὐτούς.» (PG 61, 13). Ἡ Ἐκκλησία ἐνώνει πάντα τὰ μέλη τῆς εἰς Σῶμα ἕν, ἐπειδὴ εἶναι τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, Θεός γάρ τὸ ἕν.

Ὁ ἴδιος ἅγιος μᾶς ἐξηγεῖ πῶς ἐμπλέκεται τὸ κάθε Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς τὴν συνοχὴν τῆς Ἐκκλησίας: «Ὁ Χριστός «ἐπεράστους... ἡμᾶς ἐποίησε τῷ Πατρὶ διὰ τοῦ Πνεύματος. Ἴδου πάλιν τό, ἕν, διὰ ἐστὶ δι' ἑαυτοῦ καὶ Πνεύματος προσήγαγεν αὐτῷ. Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολιταὶ τῶν ἁγίων.» (PG 62, 43). Ἔτσι γινόμεσθε συμπολιταὶ τῶν ἁγίων, μὲ τὸ νὰ μᾶς καθαρῶς ὁ Χριστός διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ νὰ μᾶς κἀνῃ ἀγαπητούς, ἐπεράστους μάλιστα, εἰς τὸν Πατέρα. Εἰς αὐτὸ ἔγκειται καὶ ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸ ὅτι ἀποτελεῖ τὴν διὰ τοῦ Χριστοῦ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ προσαγωγή ἡμῶν πρὸς τὸν Πατέρα.

Ὁ Μέγας Φώτιος βλέπει τὴν Ἁγία Τριάδα νὰ ἐκκλησιάζεται πρὸς τὴν ἀδιαίρετον καὶ ἀσύνθετον ἐνότητά Τῆς, τόσοσιν κατὰ τὴν πλάσιν μὲ τὸ «καὶ εἶπεν ὁ Θεός· ποιή-

σωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί καθ' ὁμοίωσιν» (Γέν. Α' 26), ὅσον καί κατά τήν ἀνάπλασιν τοῦ ἀνθρώπου: «Τί δ' οὖν ὁ πλάστης καί κηδεμών; ἄρα παρεῖδεν εἰς τέλος τό πλάσμα ταλαιπωρούμενον, καί τοσαύτη πλάνη βυθιζόμενον; Οὐ μέν οὖν. Πῶς γάρ ὁπερ φιλοτιμούμενος ἔπλασεν, ἠνέσχετ' ἄν ἡδέως ὄραν συλαγωγούμενον καί πλανώμενον; Διό πρός ἑαυτήν μέν ἡ τῆς Τριάδος ἐνότης, εἰ θέμις εἰπεῖν, ἐκκλησιάσασα· (θέμις δέ τοῦτο λέγειν ἐπί τῆς ἀναπλάσεως, ὅτι καί τό, Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί ὁμοίωσιν, ἐπί πλάσεως εἴρηται τῷ ἐνιαίῳ τῆς γνώμης βουλήματι, τήν ἀνάπλασιν τοῦ συντριβέντος διετίθετο πλάσματος.» (PG 102, 557D - 560A). Ἡ Ἁγία Τριάς, ὡς μία Δύναμις, μία Βούλησις, μία Σύνταξις, ἐδημιούργησε τόν ἄνθρωπον, ὄχι πρός αὐτομόλησιν ἀλλά πρός τήν πρός Αὐτήν κατά χάριν συνοχήν. Αὐτή ἡ κατά χάριν σχέσις κοινωνίας καί ἐνότητος τῶν λογικῶν κτισμάτων μετά τῆς Ὑπερλόγου καί Ὑπερουσίου Τριάδος εἶναι ἡ ἀρχή, τό μέσον, καί τό τέλος (ὁ σκοπός) τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία.

Τελεολογικός σκοπός πάσης κτίσεως ἡ Ἐκκλησία, καί γνώστες αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ οἱ ἅγιοι λέγουσιν : «Τί οὖν ἔστι; φημί. Ἡ Ἐκκλησία, φησίν. Εἶπον αὐτῷ, Διατί οὖν πρεσβυτέρα; Ὅτι, φησίν, πάντων πρώτη ἐκτίσθη καί διὰ ταύτην ὁ κόσμος.» (Ποιμὴν τοῦ Ἑρμᾶ, Ὅρασις Β, ΒΕΠΕΣ, Τόμος 3ος IV). Καί ἀργότερα ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος: «Ἡ Ἐκκλησία οὐρανοῦ ἰσχυροτέρα... Οὐρανοῦ σῶμα οὐκ ἀνέλαβεν, Ἐκκλησίας δέ σάρκα ἀνέλαβε· διὰ τήν Ἐκκλησίαν ὁ οὐρανός, οὐ διὰ τόν οὐρανόν ἡ Ἐκκλησία.» (PG 52, 429).

Τόση εἶναι ἡ σπουδαιότης τῆς Ἐκκλησίας ὥστε ὅ,τι ἔχει ὁ Θεός, ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, κατά φύσιν, τό λαμβάνει τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, κατά χάριν. Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων, βλέπει τό ἀγαθόν τῆς αἰωνίου ζωῆς νά δαφιλεύεται ἀληθῶς παρά τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας: «Ἡ μέν οὖν ὄντως ζωὴ καί ἀληθῶς ἐστίν ὁ Πατήρ, ὁ δι' Υἱοῦ τοῖς ἅπασιν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι τάς ἐπουρανίους πηγάζων δωρεάς, διὰ δέ τήν Ἐκείνου φιλανθρωπίαν καί ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις τά τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀψευδῶς ἐπήγγελται.» (Φωτιζομένων Κατήχησις ΙΗ' 29). Αὐτό εἶναι τό Μυστήριον καί κεφαλαιῶδες Δῶρον τῆς Ἐκκλησίας, νά παρέχη ἐκ Πατρός δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι αἰώνιον ζωὴν εἰς τά μετανοοῦντα, οἰκειοθελῶς ἀποσκυρτίσαντα ἐκ τῆς ζωῆς, ἀνυπάκουα ἀνθρώπινα πλάσματα.

Ἡ νοθεσία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἶναι ἄκρως ἀποκαλυπτική : «Μὴ ἀπέχου Ἐκκλησίας. οὐδέν γάρ Ἐκκλησίας ἰσχυρότερον. Ἡ ἐλπίς σου ἡ Ἐκκλησία, ἡ σωτηρία σου ἡ Ἐκκλησία, ἡ καταφυγή σου ἡ Ἐκκλησία. Τοῦ οὐρανοῦ ὑψηλότερα ἐστὶ, τῆς γῆς πλατυτέρα ἐστίν. Οὐδέποτε γηρᾶ, ἀεὶ δέ ἀκμάζει. Διὰ τοῦτο τό στερρόν αὐτῆς καί ἀσάλευτον δηλοῦσα ἡ Γραφή ὄρος αὐτήν καλεῖ· τό ἄφθορον, αὐτήν καλεῖ παρθένον· τό πολυτελές, βασιλίσσαν αὐτήν καλεῖ· τό συγγενές τό πρός τόν Θεόν, θυγατέρα αὐτήν καλεῖ· τό πολύγονον, στεῖραν αὐτήν καλεῖ τίκτουσαν ἐπτὰ· μυρία ὀνόματα, ἵνα παραστήσῃ αὐτῆς τήν εὐγένειαν. Ὅσπερ γάρ ὁ Δεσπότης αὐτῆς πολλά ὀνόματα ἔχει· καί Πατήρ καλεῖται, καί ὁδός καλεῖται, καί ζωὴ καλεῖται, καί φῶς καλεῖται, καί βραχίων καλεῖται, καί ἰλασμός καλεῖται, καί θεμέλιος καλεῖται, καί θύρα καλεῖται, καί ἀναμάρτητος καλεῖται, καί θησαυρός καλεῖται, καί Κύριος καλεῖται, καί Θεός καλεῖται, καί Υἱός καλεῖται, καί Μονογενής κα-

λείται, και μορφή Θεού, και εικών Θεού καλεῖται· μή ἀρκεῖ ἔν ὄνομα παραστῆσαι τό ὄλον; Οὐδαμῶς. ἀλλά διά τοῦτο μυρία ὀνόματα, ἵνα μάθωμέν τι περί Θεοῦ, κἄν μικρόν. Οὕτω δὴ καί ἡ Ἐκκλησία πολλά καλεῖται.» (PG. 52, 402).

Καί ἐρωτᾷ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀπορῶν γιατί οἱ ἄνθρωποι φεύγουν ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ἀποφεύγουν τήν κατά χάριν κοινωνίαν μετά τῆς Ἁγίας Τριάδος: «Τί ἡδύτερον, εἰπέ μοι, τῆς ἐνταῦθα διαγωγῆς; Εἰ γάρ διημερεύειν ἐνταῦθα ἐχρῆν, τί σεμνότερον; τί ἀσφαλέστερον, ὅπου ἀδελφοί τοσοῦτοι, ὅπου τό Πνεῦμα τό ἅγιον, ὅπου Ἰησοῦς μέσος, καί ὁ τούτου Πατήρ; Ποίαν ἐτέραν ζητεῖς συναγωγὴν τοιαύτην; ποῖον ἕτερον βουλευτήριον; ποίαν σύνοδον; Τοσαῦτα ἀγαθὰ ἐν τῇ τραπέζῃ, ἐν τῇ ἀκροάσει, ἐν ταῖς εὐχαῖς, ἐν ταῖς συνουσίαις. καί σύ πρός ἐτέρας βλέπεις διατριβάς;» (PG 51, 70). Ὅντως οὐδέν ἡδύτερον τοῦ τόν Ἰησοῦν ἔχειν ἀδελφόν, τοῦ τόν Θεόν ἔχειν Πατέρα καί τοῦ ἅπαντας μετέχειν τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος.

Ὡστόσο, ὅπως ἐξ ἀρχῆς ἔτσι καί τώρα, τό κτίσμα ἡδύνεται εἰς τό πικρόν. Αὐτό τό παράπονο ἐκφράζει διά τοῦ προφήτου Ἰερεμίου ὁ Τρισάγιος Κύριος Σαβαώθ: «ἐγὼ δέ ἐφύτευσα σέ ἄμπελον καρποφόρον, πᾶσαν ἀληθινήν. Πῶς ἐστράφης εἰς πικρίαν ἢ ἄμπελος ἢ ἀλλοτρία;» (Ἰερεμίας Β' 21).

Διά δέ στόματος Ἡσαΐου ἀποκαλύπτει πάλιν ὁ Θεός τήν διαχρονικήν τάσιν φυγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Πανάγιον θέλημά Του, φυγή ἢ ὅποια εἰς μέν τούς Ἰουδαίους ἔφθασε ἕως Θεοκτονίας, εἰς δέ τούς Χριστιανούς ἕως Θεομαχίας: «Ἀμπελῶν ἐγενήθη τῷ ἡγαπημένῳ ἐν κέρατι, ἐν τόπῳ πίονι. Καί φραγμόν περιέθηκα καί ἐχάρακωσα καί ἐφύτευσα ἄμπελον... καί ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλήν, ἐποίησε δέ ἀκάνθας... Τί ποιήσω ἔτι τῷ ἄμπελῶνι μου καί οὐκ ἐποίησα αὐτῷ; Διότι ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλήν, ἐποίησε δέ ἀκάνθας... Ὁ γάρ ἄμπελῶν Κυρίου Σαβαώθ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ ἐστι καί ἄνθρωπος τοῦ Ἰούδα νεόφυτον ἡγαπημένον· ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι κρίσιν, ἐποίησε δέ ἀνομίαν καί οὐ δικαιοσύνην, ἀλλά κραυγήν.» (Ἡσαΐας Ε' 1-7). Ὅπως παλαιότερα ὁ Ἰουδαῖος ἔτσι καί ὑστερότερα ὁ Χριστιανός ἀποκόπτεται ἀπό τήν Φυτεῖαν τοῦ Πατρός, μακραίνει ἀπό τήν Ἐκκλησία, φεύγει ἀπό τόν Θεό καί, ἀντί σταφυλῆς, ποιεῖ ἀκάνθας ὡς ἄφρων καί θνητόψυχος. Οἱ Ἀρχιερεῖς ὅμως μετά τοῦ Προφητάνακτος δέονται ἀδιαλείπτως ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας: Κύριε, Κύριε, «ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καί ἴδε καί ἐπίσκεψαι τήν ἄμπελον ταύτην καί κατάρτισαι αὐτήν ἢ ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ Σου...» (Ψαλμ. ΟΘ' 15-16).

Διά νά κερδίσωμε ζωήν αἰώνιον πρέπει νά πιστεύωμεν εἰς τήν ὄντως ζωήν, τόν Ἀληθινόν Θεόν, καί νά ζῶμεν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας Του. Τελικός σκοπός τῆς Δημιουργίας σύμπαντος τοῦ ὄρατοῦ καί ἀοράτου κόσμου εἶναι ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ἦτοι, ἡ ΚΟΙΝΩΝΙΑ - ΣΧΕΣΙΣ - ΕΝΩΣΙΣ τοῦ Θεοῦ μετά κτιστῶν λογικῶν ὄντων, ἀγγέλων καί ἀνθρώπων. Ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, περί τῆς κατά χάριν ἐνώσεως τοῦ λογικοῦ κτίσματος μετά τοῦ Τρισυποστάτου Ὑπερλόγου Κτίστου, εἶναι βεβαία: «Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τόν λόγον μου τηρήσει, καί ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καί πρός αὐτόν ἐλευσόμεθα καί μονήν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν.» (Ἰωάν. ΙΔ' 23).

Ὁ Τρισυπόστατος Θεός, Πατήρ, Υἱός καί Ἅγιον Πνεῦμα, εἶναι ὁ Αὐτός τόσον εἰς τήν Παλαιάν ὅσον καί εἰς τήν Καινήν Διαθήκην. Ἡ δέ Ἐκκλησία Του εἶναι Μία καί ἡ

αυτή, τόσον εἰς τὴν Παλαιάν ὅσον καὶ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην. «Οὐ γὰρ εἰς ἄλλην μὲν διὰ τῶν προφητῶν, εἰς ἄλλην δὲ διὰ τῶν ἀποστόλων ἐλάλησε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον» (Ζυγαβηνός, PG 131, 17-20).

Ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκεται ἡ ζωὴ, διότι ἐκεῖ καὶ τὸ ζωοποιῶν Πανάγιον Πνεῦμα ἐνεργεῖ τὰ πρὸς τὴν ζωὴν μυστήρια. Ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος Λυῶνος συνεχτεῖνει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα: «Ὅπου ἡ Ἐκκλησία ἐκεῖ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅπου τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐκεῖ καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου.» (Κατὰ Αἰρέσεων III, 24). Παρομοίως ὁ ἅγιος Χρυσόστομος τὴν αὐτὴν ἀλληλουχίαν παρουσιάζει: «Εἰ μὴ Πνεῦμα παρῆν, οὐκ ἂν συνέστη ἡ Ἐκκλησία. Εἰ δὲ συνίσταται ἡ Ἐκκλησία, εὐδὴλον ὅτι Πνεῦμα πάρεστι.» (PG 50, 459).

Τὰ πάντα ἐκ Πατρὸς δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, διότι εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα «τῶν ὑποστάσεων μὴ εἰς ἅπαν διαιρουμένων καὶ διῆσταμένων, οὐδὲ τὸ θελητόν διαιρεῖται. Κάκει μὲν, ἐπειδὴ μία ἡ φύσις, μία καὶ ἡ φυσικὴ θέλησις. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ ὑποστάσεις ἀδιάστατοί εἰσιν, ἐν καὶ τὸ θελητόν καὶ μία ἡ κινήσις τῶν τριῶν ὑποστάσεων.» (Ἅγιος Ἰ. Δαμασκηνός, PG 94, 948A-B). Εἰς δὲ τὴν Ἐκκλησίαν «Οὐ γὰρ τῷ Υἱῷ μόνον ἀλλὰ καὶ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι οἱ ἅγιοι ἐνοῦνται καὶ αὐτὴν τὴν ἐν τρισίν ὑποστάσεσι προσκυνομένην ἐνδύονται δύναμιν.» (Ἁγίου Γρηγ. Παλαμᾶ, Ἀντιρρητικός 3, 51).

Ταύτην τὴν ἄκτιστον, τὴν φυσικῶς ἐνεργομένην καὶ αἰδίως ὑπὸ τῆς Ὑπεραγίας Τριάδος χαριζομένην δύναμιν καὶ ἡμεῖς ἐκζητοῦντες ψάλλομεν, «Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.»

Ὑμνος εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς

Ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν, ἀπὸ τόν Οὐρανόν
ἶδε ἡμᾶς.
Σὺ μόνε Ἀγαθέ, μόνε Παράκλητε, μόνε Ἀληθινέ
σῶσον ἡμᾶς.
Καλῶν ὁ θησαυρὸς, ζωῆς ὁ χορηγός
δέξαι ἡμᾶς.
Ὁ πανταχοῦ παρὼν, τὰ πάντα δὲ πληρῶν, ἀπὸ τόν Οὐρανόν
σῶσον ἡμᾶς.
Ἐν ἡμῖν σκήνωσον, ἡμᾶς καθάρισον
δέξαι ἡμᾶς.
Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, ὡς καὶ Ἀθάνατος
σῶσον ἡμᾶς.
Καὶ Σέ δοξάζομεν καὶ ὁμοῦ κράζομεν
δόξα Πατρί.
Δόξα εἰς τόν Υἱόν, Κύριον τόν Θεόν καὶ εἰς Πνεῦμα Ἅγιον
νῦν καὶ ἀεί, ΔΟΞΑ ΠΑΤΡΙ.

ΘΥΡΑΝΟΙΕΙΑ

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΚΟΡΝΟΝ ΛΑΡΝΑΚΟΣ ΚΥΠΡΟΥ

«Του̑τον τόν Οἶκον ὁ Πατήρ ὠκοδόμησε· του̑τον τόν Οἶκον ὁ Υἱός
ἔστερέωσε· του̑τον τόν Οἶκον τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἀνεκαίνισε...»

(Ἀπόστιχον Ἰδιόμελον Ἑσπερινοῦ Ἐγκαινίων.)

« Του̑τον τόν οἶκον
στερέεωσον Κύριε,
εἰς αἰῶνας αἰῶνων
Ἄμην »

Ἅγιος Νάος
τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου

Εἰς τὴν μεγαλόνησον Κύπρον, ἔξωθεν τοῦ χωρίου Κόρνος, ἐπαρχίας Λάρνακος καὶ εἰς τὴν περιοχὴν Τσουκαλιᾶς, ἐγκαινιάσθη καὶ ἀφιερῶθη εἰς τόν Θεόν ἕνας νέος Ναός, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Τόν ναόν του̑τον οἰκοδόμησαν ἡ οἰκογένεια Σωτηρίου καὶ Ἑλένης Ττοφαρῆ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν, μετὰ κόπου καὶ στερησέων, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ εὐλαβείας πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τὴν Παναγίαν μας.

Τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν τὴν 3ην Μαΐου, Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ, ὑπὸ τοῦ Παναγιώτατου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσοστόμου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τοῦ Αἰδ/του Ἱερέως π. Νικολάου Ζαρδούκα.

Τὴν παραμονὴν ἐτελέσθη Ἑσπερινός καὶ κατὰ τὴν τυπικὴν διάταξιν ἐγένετο μεταφορὰ τῶν Ἁγ. Λειψάνων εἰς τόν Ἱ. Ναόν.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, πρό τῆς Θ. Λειτουργίας, ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια καὶ κατετέθησαν εἰς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, Ἅγια Λείψανα

Ἡ περιφορὰ τῶν ἁγίων λειψάνων περίξ τοῦ ἐγκαινιζομένου Ἱ. Ναοῦ ψαλλομένου τοῦ: «Ἅγιοι μάρτυρες οἱ καλῶς ἀθλήσαντες καὶ στεφανωθέντες...».

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΕΓΚΑΙΝΙΩΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Ἡ περιφορά τῶν ἁγίων λειψάνων πέραξ τοῦ ἐγκαινιζομένου Ἱ. Ναοῦ ψαλλομένου τοῦ: «Ἅγιοι μάρτυρες οἱ καλῶς ἀθλήσαντες καί στεφανωθέντες...».

Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνεται ὁ κτήτωρ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Σωτήριος Ἰστοφάρης βαστάζων τὴν εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως ἐξωθεν τοῦ Ναοῦ μετὰ τὴν πρώτην περιφοράν τῶν Ἁγίων Λειψάνων.

Ὁ Ἀρχιερεὺς θέτων τὰ Ἅγια Ἀντιμύσια ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς.

Ὁ Ἀρχιερεὺς βάζει τὸ Ἅγιον Μύρον εἰς τὴν Λειψανοθήκην μετὰ τὰ Ἅγια Λείψανα τῶν Ὁσιομαρτύρων πρὶν τὰ ἐμφυτεύσῃ εἰς τὴν Ἅγιαν Τράπεζαν.

τῶν ὀσιομαρτύρων τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθῷ τῆς Αἰγύπτου ἀναιρεθέντων Πατέρων. Ἐποθετήσθη οὕτω, κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, φύλαξ ἄγγελος παρὰ τὴν Ἁγ. Τράπεζαν, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Πλήθος πιστῶν ἐκ τῆς περιοχῆς καὶ τῶν γύρω πόλεων, ἀλλὰ καὶ ἐξ Ἑλλάδος, προσήλθαν διὰ νὰ παρακολουθήσουν μετὰ εὐλάβεια καὶ κατάνυξιν τὴν τελετὴν τῶν Ἐγκαινίων. Εἰς τὸ τέλος τῆς τελετῆς, ὁ πιστός λαός ἔτυχεν Ἀβραμιαίας φιλοξενίας παρὰ τῆς οἰκογενείας τῶν κτητόρων Σωτηρίου καὶ Ἑλένης Ἰστοφάρη καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Χρήστου, καὶ οὕτω ἀνεχώρησαν εὐφρανθέντες ψυχικῶς καὶ σωματικῶς.

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Ἀποστόλου ὑπὸ τοῦ ἱεροφάλτου ἐξωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ὁ Ἀρχιερέυς ἀναγινώσκων τὴν εὐχὴν πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὸν Ναόν, ὅπου φάλλεται: «Ἄρατε Πύλας οἱ Ἀρχοντες ὑμῶν καὶ ἐπάρθητε πύλαι αἰῶνιοι καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης.»

Ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Ἀρχιερέυς χύνει τὰ ἀρώματα εἰς τὸ «φυτόν» τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς ὅπου ἔχουν τεθῆ τὰ Ἅγια Λείψανα.

Τὸ Ἱερόν Κατασάριον ὅπου εἶναι ἐξιστορημένο τὸ Ὑπόμνημα τῶν ἐγκαινίων καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀναγεγραμμένα τὰ πληροφοριακά, ἱστορικά στοιχεῖα περὶ τῆς τελέσεως τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐσώτατον κάλυμμα τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς. Εἰς τὰς τέσσερας γωνίες διακρίνονται οἱ τέσσερις Εὐαγγελιστές.

Ὁ Ἀρχιερέυς μετὰ τὸ Ἅγιον Μύρων χορίζει τὸν Ἱερόν Ναόν εἰς ὑψηλά μέρη αὐτοῦ.

Ἡ πλύσις καὶ τὸ Μύρωμα τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως καὶ τοῦ Ἱερέως.

Ἡ χύσις τῶν ἀρωμάτων ἐπὶ τοῦ «φυτοῦ» ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως. Στὸ βάθος διακρίνεται ὁ υἱὸς τοῦ κτήτορος, ὁ Χρῆστος Σωτηρίου, ὅστις συνέβαλε καὶ προσέφερε διὰ τὴν ἀνέγερσιν καὶ τὰ ἐγκαινία τοῦ Ναοῦ.

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Ίησοῦς, ὁ Προαιώνιος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ

«Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ;
Ἄπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε·
καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν;
Εἶπε δέ αὐτῷ ὁ Ίησοῦς
καὶ ἑώρακας αὐτόν
καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν.»
(Ἰωάν. Θ' 35-37)

Δέν ὑπάρχει κάτι καινούριο πού μπορεῖ νά εἰπωθῆ γιά τόν Χριστό ἢ γιά τήν Ἐκκλησία. Μόνο αὐτό πού λεγόταν πάντα καί δέν πάλιωσε ποτέ: ὅτι ὁ Χριστός ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ἀνακαινίζει τόν παλαιόν ἄνθρωπον: παίρνει τόν φύσει θνητόν καί τόν κάνει θέσει θεόν.

Κυριακή τοῦ Τυφλοῦ σήμερα στήν Ἐκκλησία, διότι ὅπως ἀποκαλυπτικά ἐξιστορεῖ ἡ Εὐαγγελική περικοπή, «ἄνθρωπος λεγόμενος Ίησοῦς» (Ἰωάν. Θ' 11) ἀνοιξε τούς ὀφθαλμούς τοῦ ἐκ μήτρας τυφλοῦ. Ἀντικυριακή ὅμως σήμερα στήν Ἰουδαία, διότι φθόνος ἔκλεισε τούς ὀφθαλμούς τῶν βλεπόντων, γιά νά μήν ἰδοῦν ὅτι ὁ Ίησοῦς εἶναι ὁ Κύριος, ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος καί αἰεί ὄντος.

Κυριακή τοῦ Τυφλοῦ σήμερα στήν Ἐκκλησία, διότι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου φανερώνεται, δείχνει λόγῳ καί ἔργῳ ὅτι εἶναι τό φῶς τοῦ κόσμου, ὁ πλάστης τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ἀντικυριακή ὅμως σήμερα στήν Ἰουδαία, διότι ὁ φθόνος, σκληρός ὡς ὁ ἄδης, δείχνει λόγῳ καί ἔργῳ ὅτι εἶναι τό σκότος τῆς ψυχῆς, ἡ φθορά τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἰός τοῦ διαβόλου τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου.

Ἀγαπητοί Χριστιανοί, δύο τά παράδοξα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου.

Θαῦμα ἐξαίσιον: νά περπατᾶ στή γῆ, τῆς γῆς ὁ Κτίστης· νά ἀνοίγῃ τοῦ Τυφλοῦ τούς ὀφθαλμούς μέ πηλό, ὁ ἐκ πηλοῦ πλάσας τόν Ἀδάμ. **Θαῦμα ἀπαίσιον:** νά λογίζεται ἐν τοῖς ἀνόμοις, ἡ πᾶσα δικαιοσύνη· νά καταφρονεῖται ὡς καταφρονητῆς τοῦ Σαββάτου, Αὐτός ὁ Κύριος τοῦ Σαββάτου.

Θαῦμα ἐξαίσιον: Θεός ἐν ἀνθρωπότητι· ὁ ἀόρατος, ὁρατός κατά σάρκα· ὁ ἐξ οὐρανῶν καί ὑπέρ πᾶσαν τήν κτίσιν, μετὰ τῶν χοϊκῶν ἐπί γῆς· ὁ κατά φύσιν ἐλεύθερος, ἐν δούλῳ μορφῇ. **Θαῦμα ἀπαίσιον:** ὁ εὐεργετῶν τό κτίσμα νά κατηγορεῖται ὑπό τοῦ ἰδίου κτίσματος ὡς παραβάτης· ὁ εὐλογῶν πᾶσαν τήν κτίσιν νά διώκεται ὡς ἐπάρατος· ὁ Σωτῆρ τῶν θνητῶν καί ἐξαχρειωμένων νά καταγγέλεται ὡς ἁμαρτωλός· ὁ Θεός νά ἐκβάλεται ὡς ἀποσυνάγωγος.

Τί νά θαυμάσωμεν; Ὅτι ὁ Ίησοῦς ἀνοιξε τά μάτια τοῦ ἐκ γεννητοῖς Τυφλοῦ; Μά ὁ Ίησοῦς εἶναι ὁ Μονογενῆς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, «δι' οὗ τά πάντα ἐγένετο». Ὅτι ὁ Ίησοῦς

ἔδωσε φῶς εἰς ἓνα τυφλόν; Μά ὁ Ἰησοῦς, ὁ λέγων «ἐγὼ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. Η' 12), εἶναι «τό φῶς ἐκ φωτός» τό ἔλθόν εἰς τόν κόσμον «ἐπιφᾶναι τοῖς ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου καθημένους.» (Λουκ. Α' 79). Τά ὑπερφυῆ διά τούς ἀνθρώπους εἶναι φυσικά διά τόν Ἰησοῦν, διότι ὁ Ἰησοῦς εἶναι προαιωνίου Πατρός προαιώνιος Υἱός καί Θεός ἐκ Θεοῦ. Θαυμάζομεν, μᾶλλον, τό παρά φύσιν: ὅτι οἱ βλέποντες τά ὑπερφυῆ ἔργα τοῦ Ἰησοῦ Τόν ἀποβάλλουν ὡς ἀντίθεον. Αὐτό εἶναι τό θαῦμα, τό ἀπαίσιον θαῦμα, ὅτι τό δημιουργήμα τοῦ Χριστοῦ καταγγέλει τόν Χριστόν ὡς ἄθεον, «ἤδη γάρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἴνα, ἐάν τις αὐτόν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται.» (Ἰωάν. Θ' 22).

Ἀλλά δι' ἑνός τῶν Προφητῶν, ὁ Θεός καί Πατήρ εἶχε πρό πολλοῦ μηνύσει εἰς τούς Ἰουδαίους τήν θεομάχον ἀπιστία των: «Ἴδετε, οἱ καταφρονηταί, καί ἐπιβλέφατε καί θαυμάσατε θαυμάσια, καί ἀφανίσθητε, διότι ἔργον ἐγὼ ἐργάζομαι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, ὃ οὐ μή πιστεύσητε, ἐάν τις ἐκδιηγῆται.» (Ἀμβρακίου Α' 5).

Εἶδαν οἱ καταφρονηταί Ἰουδαῖοι τόν Χριστόν καί ἐκ τοῦ φθόνου ἀφανίσθησαν. Ἐδαπανήθησαν ὅπως δαπανᾶται τήν γαστέρα ἢ κωφή, ὅταν ἀπογεννᾷ τάς ἐχίδνας. Ἐθαύμασαν οἱ Ἰουδαῖοι τά ἔργα τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι οὐδεῖς δύναται ἐργάζεσθαι αὐτά εἰ μή ὁ Πατήρ ὁ ἐν τῷ Ἰησοῦ μένων, κατά τήν ἰδίαν ἀποκάλυψιν, «ὁ δέ ΠΑΤΗΡ ὁ ἐν ἐμοί μένων ΑΥΤΟΣ ΠΟΙΕΙ ΤΑ ΕΡΓΑ» (Ἰωάν. ΙΔ' 10), ἀλλά δέν ἐπίστευσαν. Μάλιστα δέ καί Τόν ἐπολέμησαν. Διό καί τῆς χάριτος ἐξέπεσαν καί τῆς αὐλῆς τοῦ Θεοῦ, ἦτοι τῆς Ἐκκλησίας, ἐξεδιώχθησαν.

Ἄραγε, γιατί οἱ Ἰουδαῖοι ἀπίστησαν, κατεφρόνησαν, ἐφθόνησαν, ἐπολέμησαν τόν Χριστόν; Γιά τόν ἴδιο λόγο γιά τόν ὅποιο τό κάνομε καί ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, ὁ καθείς κατά τό μέτρο τῆς θρασύτητός μας.

Ὅπως πρό τῆς ἐνανθρωπήσεως ἐφτιαξε τόν ἄνθρωπο ἀπό πηλό, ἔτσι καί μετά τήν Θεϊάν Ἐνσάρκωσιν, ὁ Ἰησοῦς μέ τόν πηλόν ἠνέωξε τούς ὀφθαλμούς τοῦ Τυφλοῦ. Οἱ δέ ἔχοντες ὀφθαλμούς Ἰουδαῖοι ἀδίστακτα τόν ἀπέρριψαν: «Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρά τοῦ Θεοῦ, ὅτι τό Σάββατον οὐ τηρεῖ.» (Ἰωάν. Θ' 16). Ἐξ ἴσου ἀδίστακτα, ἄν καί ὄχι ὡς ἄθεον, ἀπορρίπτομε καί ἡμεῖς τόν Χριστό ἐγωιστικά: «Ὁ Χριστός εἶναι γιά τά γεροντάκια πού δέν ἔχουν ἄλλη παρηγοριά. Ἐμεῖς ἔχομε καί δουλειές.» Μᾶς ἐνδιαφέρει, δηλαδή, πιό πολύ ὁ σπουδαῖος μας ἑαυτός καί μᾶς ἀπορροφᾷ ἀποκλειστικά ἡ σπουδαία μας καθημερινότης.

Ὁ ὁμματωθεῖς πρώην Τυφλός κηρύττει τόν Ἰησοῦν προφήτην παρά Θεοῦ. Οἱ βλέποντες Φαρισαῖοι ἀφορίζουν τόν Ἰησοῦν: «Δός δόξαν τῷ Θεῷ: ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλός ἐστιν.» (Ἰωάν. Θ' 24) Ἐξ ἴσου Τόν ἀφορίζομε καί ἡμεῖς ἀπό τήν ζωή μας διά τῆς ἀδιαφορίας, διότι πάντα πάντων ὑπερέχει ὁ ὑπέροχος ἑαυτός μας: «Ὁ Χριστός εἶναι γιά τούς παπάδες καί τούς θεολόγους.»

Ὁ πρώην Τυφλός ὁμολογεῖ μετά παρησίας ὅτι εἶναι ἤδη μαθητής τοῦ Ἰησοῦ, πρὶν ἀκόμη Τόν ἰδῆ μέ τά μάτια πού ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἄνοιξε. Οἱ Φαρισαῖοι, πού πάντα ἔβλεπαν τόν Ἰησοῦ, μετά βδελυγμίας Τόν ἀποτάσσονται καί οὔτε τό ὄνομά Του δέν στέργουν νά προφέρουν: «Σύ εἶ μαθητής ἐκείνου· ἡμεῖς δέ τοῦ Μωϋσέως ἐσμέν μαθηταί. Ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι Μωϋσῆ λελάληκεν ὁ Θεός: τοῦτον δέ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν.» (Ἰωάν. Θ' 28-29). Ἐξ ἴσου ἀποτασσόμεθα καί ἡμεῖς τόν Ἰησοῦν ἐπί καθημερινῆς βίσεως. Τό μό-

νο πού γνωρίζομε είναι οι υποθέσεις μας, οι δουλειές μας, οι επιδιώξεις μας. Ὁ δέ Ἰησοῦς παραμένει καί γιά μᾶς μία ἀντωνυμία, «ἐκεῖνος», ἕνας ἀπό τούς πῖό ξένους στή ζωή μας.

Ὁ ἀστοιχείωτος πρῶην ταλαίπωρος τυφλός ὑπεραμύνεται τοῦ ἔργου τοῦ Ἰησοῦ: «Οἶδαμεν δέ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεός οὐκ ἀκούει... Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μή ἦν οὗτος παρά Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν.» (Ἰωάν. Θ' 31-33) Οἱ γνῶστες τοῦ Νόμου καί τῶν Προφητῶν, οἱ σπουδαστές τῶν Γραφῶν Φαρισαῖοι, ἐξ αἰτίας τοῦ Ἰησοῦ λοιδοροῦν τόν πρῶην τυφλόν: «Ἐν ἁμαρτίαις σύ ἐγεννήθης ὄλος, καί σύ διδάσκεις ἡμᾶς; καί ἐξέβαλον αὐτόν ἔξω.» (Ἰωάν. Θ' 34) Ἐσύ ὁ ὅποιος ἀπό τίς ἁμαρτίες σου ἐγεννήθης τυφλός, ἐσύ τολμᾶς νά διδάξης ἡμᾶς τούς ἀναμαρτήτους οἱ ὅποιοι διὰ ὑπερβολήν καθαρότητος ἐγεννήθημεν ὑγιεῖς καί βλέποντες; Ἐξ Ἰσου λοιδοροὶ καί ἡμεῖς οἱ αὐτοδίκαιοι, οἱ κατακρίνοντες τούς ἄλλους καί ἑαυτούς δικαιούντες, ἀποδιώχνομε τόν Χριστόν ὡς περιττόν εἰς τήν ζωήν μας. «Ὁ Χριστός δέν ἔχει γιά μᾶς κάτι ἐπιθυμητό, κάτι πού δέν τό ἔχομε ἤδη ἢ πού δέν μπορούμε νά τό ἀποκτήσωμε ἀπό μόνοι μας.»

Τελικά ὁ Φαρισαῖος εἶναι ἐντός ἡμῶν. Δέν εἶναι μόνο κάτοικος τῆς μακρινῆς Ἰουδαίας, ἀλλά ὁ κοντινός, ὁ γλυκός μας ἑαυτός. Κουβαλάμε μέσα μας πάντα ἕνα Φαρισαῖο, ἕνα ὑποκριτή. Ὁ φίλαυτος δέν μπορεῖ ποτέ νά εἶναι χριστιανός, παρά μόνον Φαρισαῖος. Σάν τόν Φαρισαῖο δέν ἔχομε χῶρο οὔτε χρόνο γιά τόν Χριστό. Τόν Χριστό τόν βρίσκομε ἄχρηστο. Σάν τό Φαρισαῖο κι ἐμεῖς λατρεύομε τόν ἑαυτό μας τόν καλό, ἱκανοποιούντες τά πάθη μας τά ἀμέτρητα καί ὑποτασσόμενοι εἰς τήν κτίσιν παρά εἰς τόν Κτίσαντα ἡμᾶς Χριστόν.

Ὁ τυφλός ὅμως ὑπετάγη εἰς τόν Κτίστην καί ἐλευθερώθηκε ἀπό τά κτίσματα. Ἐδείχθη ἀνώτερος ἀπό τίς κοινωνικές πιέσεις, ὑψηλότερος ἀπό τήν γενική κατακραυγή καί ἄκαμπτος ἀπό τήν τυραννία τῶν Ἰουδαίων. «Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐξέβαλον αὐτόν ἔξω, καί εὐρών αὐτόν εἶπεν αὐτῷ· σύ πιστεύεις εἰς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη δέ ἐκεῖνος καί εἶπε· καί τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δέ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· καί ἐώρακας αὐτόν, καί ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δέ ἔφη· πιστεύω, Κύριε· καί προσεκύνησεν αὐτῷ.» (Ἰωάν. Θ' 35-38) Αὐτό εἶναι τό νόημα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου· αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τῆς ὑπάρξεώς μας: νά προσκυνοῦμε Ἰησοῦν τόν Χριστόν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί Θεόν καί νά γινώμεθα σύσσωμοι καί συγκληρονόμοι Αὐτοῦ. (Ρωμ. Η' 17, Ἐφεσ. Γ' 6).

Ὁ Χριστός προσκυνεῖται λατρευτικῶς, διότι δέν εἶναι ἕνα πρόσφατον ὄν, ἀλλά ὁ ΩΝ, ὁ Θεός. Ὁ Χριστός δέν τιμᾶται ὡς ἕνα ἀξιόλογον ὄν μεταξύ τῶν ὄντων. Ὁ Χριστός λατρεύεται ὡς προῶν, ὡς ποιητής τῶν ὄντων καί Δεσπότης πάντων τῶν ὄρατῶν τε καί ἀοράτων. Ὁ Χριστός δέν εἶναι χθεσινός. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Μονογενής Υἱός τοῦ προανάρχου Πατρός, ὁ προαιώνιος Λόγος.

Ὅτι ἔχει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ κατά φύσιν, δηλαδή, τήν πανταχοῦ παρουσία, τήν παντοδυναμία, τήν παντογνωσία, τά θεῖα ἐν γένει ιδιώματα, τά ἔλαβε ἡ σάρκα Του καθ' ὑπόστασιν, ὅταν ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο, καί τά λαμβάνει κατά χάριν πᾶς ὁ μετέχων, ὁ κοινωνῶν, τῆς σαρκός καί τοῦ αἵματος Αὐτοῦ.

Αὐτός εἶναι ὁ θησαυρός τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος διὰ τόν ὅποιον ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχει ζωή ἀλλά θάνατος, κόλασις. Δι' αὐτό εἶναι ἀνάγκη ὑπαρ-

ξιακή και άπαιτήσις τελεολογική νά άνήκη ό άνθρωπος εις τήν Μίαν, Άγίαν, Καθολικήν και Άποστολικήν Έκκλησίαν και όχι εις μίαν κοινήν συνάθροισιν ανθρώπων ή όποία μόνον έξωτερικά είναι όμοια μέ τήν Έκκλησίαν.

Η Έκκλησία δέν είναι μία όποια συνάθροισις ιδιορρύθμων ανθρώπων οι όποιοι διαβάζουν δυσνόητα βιβλία και κάνουν περιεργα τελεουργικά. Η Έκκλησία συνιστά τό Σώμα τής Χάριτος του Χριστου μέ Κεφαλήν τον Χριστόν, τον Μονογενή του Θεου Πατρός Υιόν : εκ κλήσεως τά μέλη του κατά χάριν και μέθεξιν και μετουσίαν Σώματος του Χριστου.

Καλεί ό Θεός Πατήρ τά λογικά κτίσματα διά του Υιου έν Άγίω Πνεύματι. Ό έχων ότα άκούει τήν κλήσιν του Πατρός άκουέτω και έλθέτω προς τον Υιόν, κατά τό «Ουδείς δύναται έλθειν προς με, εάν μή ό ΠΑΤΗΡ ό πέμψας με έλκύση αυτόν [και] Πās ό άκούων παρά του ΠΑΤΡΟΣ και μαθών έρχεται προς με.» (Ιωάν. ΣΤ' 44-45). Και έν Πνεύματι Άγίω, διά των Μυστηριών τής Έκκλησίας δηλαδή, τό λογικό κτίσμα έρχεται, προσλαμβάνεται, έγκεντριζεται, ένσωματώνεται εις τό Σώμα του Χριστου και γίνεται μέλος εκ μέρους.

Άλλά και πάλι διά του Χριστου, και μόνον διά του Χριστου, γίνεται ή προσαγωγή του ποιήματος προς τον ποιητή Πατέρα, κατά τον λόγον του Ίησου, «ουδείς έρχεται προς τον ΠΑΤΕΡΑ ει μή δι' έμου.» (Ιωάν. ΙΔ' 6). Εις τήν Έκκλησίαν, και μόνον εις τήν Έκκλησίαν, γίνεται μία ποιμνη των λογικών προβάτων, εις Ποιμήν. Η Έκκλησία άποτελει τήν φυτεϊαν του Πατρός, τήν άμπελον τήν άληθινήν ή ένφύτευσεν ή Δεξιά του Κυριου και ουδεις εκριζώσσει αυτήν. Η Έκκλησία προέρχεται εκ Πατρός δι' Υιου έν Άγίω Πνεύματι και, πάλιν, έν Άγίω Πνεύματι δι' Υιου προς τον Πατέρα προσέρχεται. Η Έκκλησία συνιστά τήν Βασιλείαν του Πατρός και του Υιου και του Άγιου Πνεύματος. «Η Έκκλησία έν τη Τριάδι εγήγερται.» (Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης Συμεών, PG 155, 133D).

Δέν ύπάρχει λόγος νά εύρίσκειται κανεις εκτός Έκκλησίας. Ό Φαρισαϊος όμως δέν χωράει εις τό Σώμα του Χριστου. Η άλαζονεία του βίου, ό φθόνος και ή αυτοδικαιώσις στεροϋν τής εκλεκτής μερίδος πληθος κλητών. Ό Πατήρ όμως άδιαλείπτως καλεί πάντας εις τον άίδιον άγιασμόν: «Γεύσασθε και ιδετε ότι χρηστός ό Κύριος» (Ψαλμ. ΔΓ' 9). Λοιπόν, «Ιδού νϋν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νϋν ήμέρα σωτηρίας.» (Β' Κορ. ΣΤ' 2).

Ναι ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ πιστεύουμε ότι Σύ εισαι ό ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ και προσκυνουμεν Σε ως ΘΕΟΝ ΑΝΑΡΧΟΝ και ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ και ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ.

Σημείωσις: Η εικόνα του ΧΡΙΣΤΟΥ έντός του κειμένου είναι σύγχρονη φορητή και μέ τήν έπιγραφή: «ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ ΘΕΟΣ»

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ ΣΑΡΚΩΘΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΘΕΩΘΕΙΣ

Τους πιστεύοντας και άμέσως ή έμμέσως διακηρύσσοντας ότι ό Χριστός δέν είναι ΘΕΟΣ ένανθρωπήσας, αλλά άνθρωπος θεωθείς, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

80 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΣΜΟΥ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

1924 - 2004 ΑΠΟΣΧΙΣΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ
ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΘΕΟΥ
ΕΒΡΑΙΟΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΥ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

«Οἱ δὲ Σχισματικοὶ Σχισματοαιρετικοὶ εἰσὶ.»

«Τό Σχίσμα κακῶς διαμένον γίνεται ΑΙΡΕΣΙΣ ἢ καταφέρεται εἰς ΑΙΡΕΣΙΝ.»
(Βλέπε ὑποσημείωσιν εἰς Α΄ κανόνα Μεγάλου Βασιλείου, Πηδάλιον, σελίς 589.)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Εἰς τό προηγούμενον Τεῦχος παρουσιάσαμε τήν ἐμφάνισιν τοῦ προβλήματος τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου καί τήν Ἐκκλησιαστικήν Καταδίκην τῆς Ἐορτολογικῆς Καινοτομίας ὑπό τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων 1583, 1587, 1593, ἐπί Ἱερεμίου Β΄ τοῦ Τρανοῦ.

Τήν τοιαύτην «μεταρρυθμισιν» ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας κατακρίνει «ὡς ἐπισηφάλη, ὡς μὴ ἀναγκαίαν, καί ὡς πρόξενον πολλῶν σκανδάλων καί κινδύνων εἰς πάντα τὰ χριστιανικά ἔθνη». Ὁ ἀγιώτατος καί σοφώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς (1590) κατακρίνων δριμύτως πᾶσαν παρέκκλισιν ἀπό τῶν καθεστώτων, χαρακτηρίζει αὐτήν ὡς καινοτομίαν καί ἐρωμένως ἀνθίσταται κατά τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, συνιστῶν τήν ἐμμονήν ἐν τῷ Ἰουλιανῷ ἡμερολογίῳ.

Ὁμοφωνούντων τῶν Πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων Σωφρονίου καί τοῦ Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου ὅλα τὰ Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα κατεδίκασαν τήν ἐορτολογικὴν καινοτομίαν καί διά Ἱερῶν Κανόνων «ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΑΝ τοὺς θέλοντας νά ἀκολουθοῦν τό νεοεφεύρετον καλενδάριον τοῦ Πάπα.»

Οὕτως ἀντεμετωπίζετο ἡ ἐπιβουλή τῶν καταχθονίων ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ, ὅταν τοὺς ἐκκλησιαστικούς θρόνους ἐλάμπρυνον ἄνδρες εὐσεβεῖς καί φοβούμενοι τόν Θεόν,

οὐχί δέ ὑπηρεταί τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, πρόθυμοι νά παζαρεύουν τήν πίστιν καί νά ἀποδεχθοῦν ὅ,τι τοὺς ὑποβάλλουν.

Τά Ἅγια Σύνορα μεταξύ τῆς Ὁρθόδοξου Ἱερᾶς Παραδόσεως καί τῶν Ἀνιέρων Παπικῶν Καινοτομιῶν συντηρεῖ τό Οἰκουμηνικόν Πατριαρχεῖον διά νέων ἀποφάσεων.

Ἐπί Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίου τοῦ Γ΄ (1716-1726) συνεχλήθη σύνοδος ἐκ δώδεκα Μητροπολιτῶν προΐσταμένων αὐτῆς τοῦ Πατριάρχου τούτου Ἱερεμίου καί τῶν Πατριαρχῶν Ἀντιοχείας καί Ἱεροσολύμων, ἧτις ἐστρέφετο κατά τῶν πλανῶν καί νεωτερισμῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης. Ἡ μακρὰ ἀπόφασις τῆς Συνόδου ταύτης (1722) περιλαμβάνει ὡς 5ον ὄρον τὰ ἐξῆς:

«...Τρίτον, στέργειν καί ἀποδέχεσθαι καί πάσας τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, ἐγγράφους τε καί ἀγράφους, καθὼς αὐτὰς ἡ Ἀνατολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἄνωθεν ἔτι ἐξ αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων παρέλαβε καί διεδέξατο καί ἐνεργεῖ καί φυλάττει ἀπαρατρέπτως μέχρι τῆς σήμερον.»

Τό 1756 Πανορθόδοξος Σύνοδος συγκαροτηθεῖσα εἰς Κωνσταντινουπόλιν ἀπεφάσισε διά τοὺς Παπικούς νά γίνωνται δεκτοί εἰς τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν μόνον διά Κανονικοῦ Ὁρθόδοξου Βαπτίσματος ὅπως οἱ Ἐθνικοὶ καί οἱ ἀβάπτιστοι.

Κατὰ τὸ 1827 ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀγαθαγγέλου ἡ αὐτὴ ἀντετάχθη ἄρνησις διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου εἰς τοὺς αὐτοὺς στηριχθεῖσα λόγους. Τότε Ἀκαδημαϊκοὶ τινὲς τῆς Πετροπόλεως προέβαλον αἴτησιν περὶ τῆς διορθώσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου. Ἡ Ἱερά ὁμως Σύνοδος τῆς Ρωσίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπεστάλη ἡ πρότασις αὐτὴ ἀπεφάνθη ὅτι, ἵνα τεθῆ εἰς ἐφαρμογὴν, πρέπει νὰ ἐγκριθῆ ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς Ἐκκλησίας καὶ ἀπεστάλη πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀγαθάγγελον ἡ πρότασις αὐτὴ. Ἄλλ' οὗτος ἀπέρριψεν ἐντελῶς τὴν πρότασιν ταύτην ἐπικαλεσθεὶς καὶ οὗτος τὰ θεσπισμένα ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Αἰείποτε ἄρα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία προκειμένου περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἡμερολογίου ἀντετάχθη ἐπικαλουμένη στεροτύπως σχεδόν τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, τὰς παραδόσεις αὐτῆς.

Τὸ 1848 ἀπεστάλη πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξους ἐγκύκλιος τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν Νεωτεριστῶν. Τὴν ἐγκύκλιον ταύτην ὑπέγραψαν α) ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀνθιμος, β) ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἱερόθεος, γ) ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Μεθόδιος καὶ δ) ὁ Ἱεροσολύμων Κύριλλος ὡς καὶ αἱ περὶ αὐτοὺς Ἱεραὶ Σύνοδοι. Ἡ ἐγκύκλιος αὐτὴ διαλαμβάνει μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγχει ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην Ὁρθόδοξον πίστιν. Ἄλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν ἢν τινα οὖν καὶ ὁ τολμῶν ἢ

πρᾶξαι ἢ συμβουλευσαι ἢ διανοηθῆναι τοῦτο ἤδη ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη ἐκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἴκουμ. Συνόδοις. Τὸ φρικτὸν τοῦτο ἀνάθεμα, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, οὐκ ἐκφωνοῦμεν ἡμεῖς σήμερον ἀλλ' ἐξεφώνησε πρῶτος ὁ Σωτῆρ ἡμῶν...

Ἐξεφώνησαν τοῦτο αἱ ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ σύμπας ὁ χορὸς τῶν θεοφόρων Πατέρων. Ἄπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἰρέσει ἢ σχίσματι ἐκουσίως ἐνεδύθησαν κατὰ τὸν ψαλμωδὸν «κατάραν ὡς ἱμάτιον»...

Τὸ 1895 ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀνθιμος ὁ Ζ' ἀπηγόρευσε τὴν περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Παπικοῦ Καλενδραίου συζήτησιν.

ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΑΠΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΡΧΑΣ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΟΣ

Γινομένης ὑπὸ τινων συζητήσεως περὶ «θέματος» ἡμερολογίου, ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ Γ' ἀποστέλλει, κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1902, πρὸς τὰς λοιπὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας Ἐγκύκλιον, ζητῶν τὰς ἀπόψεις αὐτῶν, «ἵνα καὶ περὶ τούτου διαμορφωθῆ κοινόν ἐν αὐταῖς φρόνημα, μία δὲ γνώμη καὶ ἀπόφασις τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Εἰς τὰς ἀπαντήσεις των αἱ Ἐκκλησίαι πᾶσαι τονίζουσιν ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ἐμμονὴ ἐν τῷ Ἰουλιανῷ ἡμερολογίῳ. Ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἔγραφεν, ὅτι:

«Πᾶσα περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ κρατουμένου ἡμερολογίου καὶ δὴ ἐπὶ προτιμῆσει τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἀπόφασις ἔσται ἐπὶ βλάβῃ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἡ τῆς Ρωσσίας: «Οὐδαμῶς συγχωροῦντες τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ Ἰουλιακοῦ διὰ τοῦ ἤττον λογικοῦ Γρηγοριακοῦ ἡμερολογίου... Ἡ τοιαύτη μεταβολή, ὡς διασαλεύουσα τὴν ἀνέκαθεν καὶ πολλάκις καθαγιασθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τάξιν, συνεπήγετο ἂν ἀμφιβόλως διασαλεύσεις τινὰς καὶ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ βίῳ, ἐν ᾧ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει τοιαῦται διασαλεύσεις οὐδεμίαν ἑαυταῖς εὐρίσκουσιν ἐπαρκῆ δικαιολογίαν».

Ἡ τῆς Ρουμανίας: «Φρονεῖ καὶ ἐξαιτεῖται ἵνα μὲνῶμεν εἰς ἅπερ εὐρισκόμεθα σήμερον· ἐπεὶ δὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ θίξωμεν τὰς κανονικὰς διατάξεις, ἐὰν ἠθέλωμεν σκεφθῆ περιὲς μεταβολῆς τινος ἢ μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου, μεθ' οὗ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ζῆ ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου, ἢ καὶ νὰ μὴ αἰσθανθῆ στενοχωρίαν. Ἐκτὸς τούτου οὔτε διὰ τοῦ δακτύλου δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ θίξωμεν τὰς ἀπληραιωμένας ἀποφάσεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἡμετέραν ἐκκλησιαστικὴν δόξαν».

Ἡ τῆς Ἑλλάδος: «Θρησκευτικῆς καὶ θεολογικῆς σπουδαιότητος μετέχει τοσοῦτον μόνον, καθ' ὅσον μετ' αὐτοῦ συνδέεται τὸ Ἐορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ τοῦ Μαυροβουνίου: «Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνάγκη ἵνα ᾧσι μᾶλλον ἐπιφυλακτικοὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο. Διότι ὡς γνωστόν, ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου ἐξυπονοεῖ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ Πασχαλίου τ.ἔ. παντὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συστήματος καὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἐνιαυσίου περιόδου καὶ τῶν κινητῶν ἐορτῶν. Γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι ἐγένοντο καὶ τινες μικρότεροι μεταβολαί, αἵτινες ὅτε ἐφηρομόσθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ προὐκάλεσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον δυσαρέσκειαν μεταξὺ τῶν πιστῶν. Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι κατὰ νοῦν πάντα τὰ δυνατὰ ἀποτε-

λέσματα, ἅτινα ἐκ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου ἠδύνατο νὰ συμβῶσιν... Εἴμεθα τῆς γνώμης, ὅπως καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τηρῶμεν τὴν πρᾶξιν τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου».

Οὕτως ἐφρόνου καὶ ἐπραττον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅτε ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς εὐσέβεια καὶ φόβος Θεοῦ καὶ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τῶν Χριστιανῶν. Οὐχὶ δὲ ἀρχηγοὶ προβεβλημένοι κατόπιν κάποιων προϋποθέσεων καὶ κατελιγμένοι ἀπὸ τὴν κοσμικότητα καὶ τὸν οἰκουμενιστικὸν οἴστρον.

Ἐν τῇ ἀνταπαντήσει τοῦ πρὸς τὰς Ἐκκλησίας ὁ **Ἰωακείμ Γ'**, διὰ τῆς ἀπὸ **12 Μαΐου 1904 Ἐγκυκλίου ἔλεγε**, σὺν τοῖς ἄλλοις:

«Τοῦτο γνώρισμα οὐσιωδέστατον τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦτο τὸ θεμέλιον τοῦ ὅλου αὐτῆς Κανονικοῦ καὶ διοικητικοῦ οικοδομήματος, τὸ μὴ «**κινεῖν ὄρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν**». Τοῦτο μόνον δυνήσεται ἀποκροῦσαι τὰς νεωτερικὰς τάσεις καὶ ἐνεργείας τὰς προϊούσας. Πῶς γὰρ οὐ δίκαιον τὰ ἀπ' αἰῶνας τοσοῦτους κατὰ τάξιν γινόμενα καὶ εὐσχημόνως ἔχοντα, ταῦτα καὶ τοῦ λοιποῦ κρατεῖν καὶ αἰδέσιμα εἶναι; Τῶν εἰρημένων πατρικῶν διατάξεων καὶ ὀρίων ἡ ὀλιγωρία ἐγέννησεν, ὡς μήποτε ὤφειλε, καὶ τὰ ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπάρχοντα πρὸς τοῖς παλαιοῖς νεώτερα λυπηρὰ ὄντως καὶ ἄξια θρήνων ρήγματα. Ὡς δὲ ἐκ τῆς ἐκείνων ὀλιγωρίας ἐγεννήθησαν, οὕτω καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων τηρήσεως ἐκποδῶν γενήσονται τοῦ Θεοῦ συναιρουμένου καὶ τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν τὰ κρεῖττονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας ὑποτιθεμένων τοῖς ἀκούειν βουλομένοις, καίτοι δυσχερῶς τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου πείθονται οἱ κατὰ κόσμον ἀγαθὰ καὶ τὰς οἰκείας δόξας ὑπὲρ τὸ κῦρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Κανονικῆς τάξεως καὶ διδασκαλίας τιθέμενοι. Περὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς

ήμερολογίου τοιαύτην ἔχομεν γνώμην.

Αιδέσιμον εἶναι καὶ ἔμπεδον τὸ ἀπ' αἰῶνος μὲν ἤδη καθωρισμένον κεκυρωμένον δὲ τῇ διηνεκεῖ τῆς Ἐκκλησίας πράξει Πασχάλιον... ὡς οὐκ ἐξόν περὶ τοῦτο καινοτομησαι· τὸ δέ, παραφυλάσσοντας τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ τὸ ἑορτολόγιον ἡμῶν ἀμετακίνητον, ὑπερπηθῆσαι μόνον 13 ἡμέρας, ὥστε συμπίπτειν τὰς μηνολο-

γίας ἡμῶν τε καὶ τῶν τῷ ἑτέρῳ ἡμερολόγιῳ κατακολουθούντων, ἀνόνητον καὶ ἄσκοπον εἶναι... Ἡμεῖς γὰρ οὐδαμῶς ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ὑποχρεούμεθα μεταλλάττειν ἡμερολόγιον καὶ ἡ ἐπιστήμη, ὡς γε παρ' εἰδικῶν ἀνδρῶν βεβαιοῦται, οὐπω ὀριστικῶς ἀπεφῆναι περὶ τῆς ἀκριβείας, μεθ' ἧς τὸ τροπικὸν ἔτος λογίζεται».

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΤΙΚΗ ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΗ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΠΑΠΙΚΩΝ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΩΝ ΕΙΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ

Τὴν Κυριακὴν 24-05/06-06 2004, περισσότεροι ἀπὸ 2,000 Ἕλληνες τῆς Γερμανίας ἐτίμησαν τοὺς Πολιούχους καὶ Προστάτας τῆς

πόλεως τοῦ Μονάχου, τοὺς Ἁγίους Πάντας. Τὸν νεοημερολογίτην Ἐπίσκοπον Βασίλειον von Agisti περιέβαλον οἱ Πρωτοπρεσβύτερος Ἀπόστολος, ὁ Ἡγούμενος Κοσμάς τῆς Ρωσσοικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἱερεὺς Βιδοςλαῦος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Διάκονος Νικόλαος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἐπίσκοπος Engelbert Siebler τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἡ περιφερειακὴ Ἐπίσκοπος (γυναίκα), Susanne Breit-Kessler τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Οἰκουμενιστικὴ Πανήγυρις ἔτυχε πολιτικῆς ἐπικροτήσεως μὲ τὴν παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Μόναχον, κ. Ἀνδρέα Παπασταύρου, καθὼς ἐπίσης καὶ Θεολογικῆς ἐγκρίσεως μὲ τὴν παρουσία τῶν Διδακτόρων Καθηγητῶν τῆς Θεολογίας, Θεοδώρου Νικολάου, Ἀθανασίου Βλέτση καὶ Κωνσταντίνου Νικολακοπούλου.

Ὅρια ἀμετάθετα ἃ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἔθεντο ὑποσκελίζονται διὰ τῆς καθημερινῆς πρακτικῆς τῶν τολμηρῶν Νεοημερολογητῶν καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς καθίσταται διὰ τοὺς πολλοὺς σύνηθες καὶ φυσιολογικὸν φαινόμενον.

Ὅρθόδοξες Ἀντιστάσεις = 0
Ὅρθόδοξα Κύτταρα = 0 } Νεκρὸν σῶμα καὶ πτῶμα

ΕΚΔΗΜΙΑΙ
ΠΡΟΣ
ΚΥΡΙΟΝ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΜΟΝΑΧΗ (1915-2004)

«Δικαίων φυχαί ἐν Χειρί ΘΕΟΥ καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος» (Σοφ. Σολ. Γ' 1)

Μαγδαληνή Μοναχή

Τὴν ἡμέραν Ἰουνίου, ἡμέραν Σάββατον ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, εἰς ἡλικίαν 89 ἐτῶν, ἡ Μοναχή Μαγδαληνή, (κατὰ κόσμον Μαρία Μητροπούλου, τὸ γένος Φάκλαρη), καὶ κατὰ σάρκα μητέρα τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Θεσ/νίκης κ. Χρυσοστόμου.

Ἡ μοναχή Μαγδαληνή ἐγεννήθη τὸ 1915 εἰς τὰ Δολιανὰ Κυνουρίας, ἐκ γονέων εὐλαβῶν, Ἡλιοῦ

καὶ Ὑλγας (τῆς μετέπειτα ὀνομασθείσης Ὀλυμπιάδος μοναχῆς). Ἄνετράφη εἰς πολυμελῆ οικογένειαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν της, ἐν εὐσεβείᾳ καὶ νοηθείᾳ Κυρίου.

Εἰς νεαρὰν ἡλικίαν ἐνουμφεύθη τὸν Χρῆστον Μητρόπουλον μετὰ τοῦ ὁποίου ἀπέκτησε τρία τέκνα. Ὁ Κύριος ὁμως «οὐκ ἐβούλετο ἄρρην συζῆν καὶ ἀφεῖλε αὐτόν». Εἰς ἡλικίαν 26 ἐτῶν ἐχέρησεν ἔχουσα ἐν ζωῇ μόνον τὰ δύο της τέκνα. Μετ' ὀλίγον χρόνον ἐκοιμήθη καὶ τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν καὶ ἀπέμεινε πλέον μόνη μετὰ τὸν μικρόν υἱόν της.

Ἐκτοτε ἐκεῖνη ἐνεδύθη τὸ μοναχικόν σχῆμα καὶ ἐπεδόθη μετὰ ζήλου εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἀνατροφὴν τοῦ τέκνου της, ἔχουσα ὡς πηξίδα τὴν Γνησίαν Ὀρθοδοξίαν, ἣν ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν αἰμνηστον ἅγιον Πατέρα Ματθαῖο, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισε εἰς τὴν Ἱ. Μ. Παναγίας Κερατέας, ὅπου μετέβη ὡς προσκυνήτρια, ἀλλὰ καὶ ἐξ' ἄλλων πνευματικῶν Πατέρων τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης.

Τὸ 1954 ἤδη οὖσα Μοναχή, κατετάγη εἰς τὴν Μοναχικὴν ἀδελφότητα τῆς Ἱ. Μ. ἁγίων Ταξιάρχων Ἀθηναίων Κορινθίας, ὑπὸ τὸν τότε ἐπίσκοπον Κορινθίας Κάλλιστον, ἀφ' οὗ πρῶτον εἶχε ἀναχωρήσει διὰ τὴν Ἱ. Μονὴν ὁ δεκαεταχρονος υἱός της Χρῆστος. Εἰς τὴν ἰδίαν Ἱ. Μονὴν ἐμόναζαν ἤδη ἡ μήτηρ αὐτῆς Ὀλυμπιάς μοναχή καὶ ἡ ἀδελφή αὐτῆς Εὐαγγελία μοναχή. Ἀργότερα μετέβη ἐκεῖ

καὶ ἡ γιαιὰ της Μαριάμ μοναχή.

Ἐκεῖ ἠργάσθη μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας, ἀκούραστη, ἀκάματη, μετ' ὑπακοή καὶ ἀγάπη πρὸς τοὺς προεστώτας καὶ τὴν διακονίαν της. Ἦτο Ἱεροράπτρια καὶ ὑπηρετοῦσε τὴν ψαλτικὴν εἰς τὸ ἀναλόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Παρέμεινε εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν ἕως τὸ 1977, ὅποτε ἔγινε τὸ σχίσμα καὶ ἡ πτώσις τοῦ Ἐπισκόπου Καλλίστου.

Ἐκτοτε μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς Ὀλυμπιάδος Μοναχῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Εὐαγγελίας Μοναχῆς, μετώκησαν εἰς τὸ Ἑσυχαστήριον ἁγ. Γεωργίου εἰς Ντάρδεζαν Ἀττικῆς, ὅπου διέμεινε καὶ ἡσύχαζεν ὁ αὐτάδελφος αὐτῶν π. Σπυριδίων Μοναχός. Ἐκεῖ ἐσυνέχισε τὸν μοναχικόν ἀγῶνα μετ' ἀνανεωμένον ζῆλον.

Ἦτο χαρακτήρ σοβαρός, ὑπεύθυνος, φιλακόλουθος, ἀδιαλείπτως προσευχομένη καὶ παρ' ὅλας τὰς βιωτικὰς δυσκολίας, ὅπως χηρεία, πτωχεία, πόλεμοι, θάνατοι, ἀσθένειες, διώξεις, κατοχή, τὸ φρόνημα τῆς πίστεως καὶ ἡ ἐλπίς της εἰς τὸν Χριστόν παρέμεναν ἀκέραιοι.

Ὁ Θεός της ἔδωκε τὴν μεγάλην πνευματικὴν χαρὰν νὰ ἀπολαύσῃ καρπούς τῶν κόπων της ἐπιβραβευομένη καὶ νὰ ἴδῃ τὸν υἱόν της χειροτονούμενον μεγαλόσχημον Μοναχόν, Ἱεροδιάκονον, Ἱερέα καὶ τέλος Ἐπίσκοπον.

Φιλακόλουθος καὶ φίλεργος ὡς ἦτο, ἠργάζετο ἀόκνως, ὅσον ἡ ὑγεία της ἐπέτρεπε, ἀδιαλείπτως προσευχομένη, ἐκ νεότητός της ἕως ἔσχάτων.

Ὁ Κύριος ἐζήτησεν τὴν ψυχὴν της, τὴν ὁποίαν παρέδωκεν εἰς Αὐτόν ἡρέμως καὶ ἡσύχως τὴν ἡμέραν Ἰουνίου 2004, μετὰ ἀπὸ ὀλιγοήμερον ἐπιδείνωσιν τῆς ἤδη ἐπιβαρυνμένης ὑγείας της, καὶ οὕτω ἐβάδισεν πλήρης ἡμερῶν, εἰς «ὄν ἐπόθησεν ἡ ψυχὴ της».

« Δίκαιος ἐάν φθάσῃ τελευτήσῃ ἐν ἀναπαύσει ἔσται » (Σοφ. Σολ. Δ' 7).

« Μακαρία ἡ ὁδὸς ἣ πορεύῃ σήμερον ἀδελφὴ Μαγδαληνή, ὅτι ἠτοιμάσθη σοι τόπος ἀναπαύσεως. »

ΑΙΩΝΙΑ ΣΟΥ Η ΜΝΗΜΗ, ΑΔΕΛΦΗ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ!

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ ΕΙΣ ΒΟΡΕΙΟΝ ΕΛΛΑΔΑΝ

Τήν 10ην Μαΐου, Κυριακή τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμένης Συνόδου, ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος ἐλειτούργησε εἰς τόν παραμεθοριακόν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Τριάδος Σταυροδρομίου Σερρών, ὅπου οἱ συρρέυσαντες χριστιανοὶ ἀπήλυσαν τήν ἄρρητον χαράν τοῦ Θεοῦ Μυστηρίου, τήν πλουσίαν διδασκαλίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου καί τήν Ἀβραμιαίαν φιλοξενίαν τῶν εὐσεβῶν κτητόρων. ➡

➡ Τήν 18ην Μαΐου, Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐπανηγύρισεν ὁ Ἱερός Ναός τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς Δομοκόν Φθιώτιδος. Εἰς τοὺς κατακλείσαντες τόν ναόν εὐλαβεῖς ἐξετέθη ἐκτενῶς ὁ λόγος τοῦ Τριαδολογικοῦ Δόγματος καί παρετέθη φιλάδελφος δεξίωσις. Ἀριστερά, μέρος τοῦ ἐκκλησιασματος περί τόν Παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομον καί τόν συλλειτουργήσαντα ἱερομόναχον π. Σεραφεῖμ.

➡ Τήν 24ην Μαΐου, Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων, ἐπανηγύρισεν ὁ Ἱερός Ναός Ἁγίων Πάντων Ναούσης, ἔργον τοῦ ἀεμνήστου μοναχοῦ Ἰωάννου, κατὰ κόσμον Ἰακώβου Χατζηιωαννίδη. Εἰς τόν Παναγυρικόν τῆς ἡμέρας ἀνεπύχθη τό Χριστολογικόν Δόγμα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καί ἡ ἐν Χριστῷ ἁγία ζωή. Ἀπαντες ἐφιλοξενήθησαν πλουσιοπαρόχως.

Δεξιῶν, στιγμιότυπον ἀπό τήν περιφοράν, μέρος τοῦ πλήθους περί τόν Παναγιώτατον Μητροπολίτην κ. Χρυσόστομον καί τόν συλλειτουργήσαντα Αἰδ/τον ἱερέα, π. Νικόλαον Ζαρδούκαν.

Η ΠΡΩΤΗ, ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΙΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ-ΣΟΦΙΑ (1453-1919=466)

Τήν 5ην Ιανουαρίου 1919, τά ξημερώματα, έφθασε εις τήν Κωνσταντινούπολιν τό 34ο Σύνταγμα Πεζικού τής ΙΙ Έλληνικής Μεραρχίας πού μετείχε στό έκστρατευτικό Σώμα τής Ούκρανίας, μέ τά Γαλλικά πλοία «Νόρμαν» καί «Τίγρης».

Εις τό «Τίγρης» επέβαινε ό Διοικητής του 34ου Συντάγματος Πεζικού τής ΙΙ Μεραρχίας μας Γ. Τσολακόπουλος - Ρέμπελος μέ τμήματα του Συντάγματος του.

Μόλις άνέτειλε ό ήλιος, ό Τσολακόπουλος διέταξε νά συγκεντρωθούν όλοι εις τό κατάστρωμα του πλοίου καί ύψωσαν εις τήν γέφυραν του πλοίου τήν Έλληνικήν Σημαίαν.

Εις μικράν απόστασιν εύρίσκετο ήγκυροβολημένον πλοϊον, τό Έλληνικόν Καταδρομικόν «Αβέρωφ», μέ κυβερνήτην τόν Πλοίαρχον Άλ. Χατζηκυριάκον, καί τό Έλληνικόν άντιτορπιλικόν «Κεραυνός», μέ κυβερνήτην τόν Πλωτάρχην Θεοχάρην, καί όταν ειδον τήν Έλληνικήν Σημαίαν, ύψώνουν άμέσως επί του πρωραίου ιστού καί αυτοί τήν Έλληνικήν Σημαίαν καί τά πληρώματα επί του καταστρώματος έξητωκραύγαζον «Ζήτω τό Έθνος» ένώ επί του «Αβέρωφ» ή μουσική άνέκρουε τόν Έθνικόν μας Ύμνον.

Η στιγμή εκείνη ήτο από αυτές πού ρίγη έθνικής συγκινήσεως δονούν τόν ψυχικόν κόσμον τών Έλλήνων.

Εις τήν παραλίαν εύρίσκοντο πλήθη Έλλήνων τής Κωνσταντινουπόλεως πού μέ δάκρυα χαράς παρηκολούθουσαν τά συμβαίνοντα.

Κατόπιν οί άξιωματικοί καί οί στρατιώται έξήλθον διά νά έπισκεφθούν τήν Πόλη των Όνειρων μας.

Από έδώ καί μετά άρχίζει τό ιστορικό γεγονός τής τελέσεως τής Θείας Λειτουργίας εις τήν Άγια-Σοφία τής πρώτης μετά τήν Άλωσιν του 1453.

Ο στρατιωτικός Ιερεύς π. Έλευθέριος Νουφράκης άποφασισμένος έπεισε καί τούς προαναφερθέντας άξιωματικούς καί εισήλθον εις τήν Άγια-Σοφία, έφοδιασμένοι μέ τά άπαραίτητα, Άμφια, πρόσφορα, Νάμα, δυσκοπότητα, Εύαγγέλιο, κεριά κ.λπ.

Όταν έφθασαν εις τόν χώρον πού ύπολόγισαν ότι θά ήταν ή Άγία Τράπεζα έστησαν ένα μικρό τραπεζάκι. Ο Ιερεύς φόρεσε τά άμφιά του καί έκανε γρήγορα τήν προσκομιδή καί όταν τήν τελείωσε άρχισε άμέσως:

«Εύλογημένη ή Βασιλεία Του Πατρός καί Του Υιού καί Του Άγίου Πνεύματος νύν καί άεί καί εις τούς αιώνας τών αιώνων». Οί φάλται, Άμήν.

Τουρκοί καί Έλληνες παρηκολούθουσαν άφωνοι χωρίς νά δύνανται νά πλησιάσουν.

Έν συνεχεία χωρίς καθυστέρησιν, είπον τά ειρηνικά, τό εισοδικόν, τά άπολυτικά, τό Τρισάγιον, τόν Άπόστολον, τό Εύαγγέλιον καί τό Χερουβικόν.

Όπως προείπαμεν, φάλται ήσαν οί Άξιωματικοί.

Μετά τό χερουβικόν περιφορά - είσοδος των Άγιών, τό Πιστεύω, Λάβετε φάγετε..., Πίετε έξ αυτού πάντες... Τά Σά εκ των Σών, Έξαιρέτως, Άξιον Έστίν, Πάτερ ήμών, ... καί τά λοιπά τής Θείας Λειτουργίας.

Όλα αυτά βέβαια σέ γρήγορο ρυθμό σχεδόν διαβαστά. Τέλος ό π. Έλευθέριος έκανε τήν Απόλυσιν καί άπεχώρησαν άφου έμάζεψαν όλα τά Ιερά καί τά βιβλία, από τά μάτια των Έλλήνων καί Τουρκων.

Έτσι έπειτα από 466 έτη έτελέσθη ή πρώτη Θεία Λειτουργία τήν 5ην Ιανουαρίου 1919 εις τήν Άγια-Σοφία, τήν Έκκλησία τής Όρθοδοξίας, στην ΠΟΛΗ τής Υπεραγίας Θεοτόκου, στην ΠΟΛΗ των όνειρων τής Έλληνικής Φυλής. Στην ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ.

«...Σώπασε Κυρά Δέσποινα καί μήν πολυδακρύξεις, πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς πάλι δικά μας θάναι...»

Τό συγκλονικό αυτό γεγονός άναφέρουν ό λογοτέχνης κ. Μισαηλίδης, πολεμικός άνταποκριτής, καί ό Άντιστράτηγος Δημ. Βακάς στά βιβλία τους.

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ, Ο ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΣ ΘΕΟΣ Μετά τῆς Θεοτόκου καί τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων

(Συμβολική Εἰκὼν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ)